

Пономаренко, Л. Вигурівщина : [на карті міста] // Хрещатик. – 1992. – 2 жовт. НА КАРТІ МІСТА

Вигурівщина

Це одне з найдавніших селищ на лівому березі. Назва його виникла в середньовіччі від осадчого селища Станіслава Вигури (в деяких документах — Векгура, Викгура). Його родина раніше мала маєток Вигуричі на Волині в Луцькій окрузі.

Вірогідно, що Станіслав Вигура прибув на Київщину наприкінці XVI — на початку XVII століття, а привілеєм, короля Зигмунда III 30 травня 1607 року його призначено городничим та ключником Київського замку. На той час це була висока посада, до якої надавалися маєтності (замість платні грошми). Іншим королівським привілеєм Вигурі надали селище Милославичі на лівому березі Дніпра. Невдовзі якийсь пан Тишкович напав на Милославичі і вщент їх зруйнував. Вигура скаржився до королівського суду (вирок не зберігся), потому, відбудував на розореному місці фольварк, в якому було спочатку два садибних будинки й один холопський. Після 1628 року там якийсь час порядкував його брат Семен.

Перед смертю Станіслав Вигура з дружиною заповідали свою маєтність Михайлівському монастиреві, що ствердив універсал Богдана Хмельницького, а також наказного полковника київського Василя Дворецького від 2 липня 1656 р. Межі володінь в ньому визначено так: «Почав от р. Радунки к концу Попова сенокоса подле Троеччины, к озерцу над Черторыею долиною к Старому кладовищу, — вправо земля Вигуровская, а влево — Троецкое».

1654 року тут було десять дворів, а 1666 лише шість. 1730 року тут вже — 45 дворів і Вигурівщина значиться селом, тобто тут була церква.

З утворенням в ході визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького військово-адміністративного поділу, Вигурівщина відносилася у XVIII ст. до Гегелівської сотні Київського полку. 1782 року землі сотні відійшли до новоствореного Київського повіту Київського намісництва, а ще за кілька років, все, що було на лівому березі Дніпра, розпорядженням царського уряду передали Чернігівській губернії. Це було дуже незручно для жителів Вигурівщини, Воскресенської слобідки, Осокорків, Позняків,

Дарниці, які здавна були пов'язані економічними узами саме з Києвом. Та хіба це могло обходити царський уряд?

У 80-х роках минулого століття адміністрація Києва порушила клопотання про включення Вигурівщини до Київського повіту. Для цього знадобилося спеціальне положення Комітету міністрів Російської імперії від 27 березня 1889 року, за яким Вигурівщину передали до Київського повіту.

Вигурівчани за документами, що збереглися, займалися головним чином вирощуванням зерна, городництвом і рибальством (поблизу села були гарні озера). Слід зазначити, що крім села був ще й хутір Вигурівський, що займав близько однієї десятини трьохсот квадратних сажнів.

Сільськогосподарськими роботами жителі села займалися впродовж всієї історії, аж до того часу, коли за черговим гігантоманським проектом селище не потрапило в поле зору спеціалістів Київпроекту та тодішніх партійних керівників міста. Землю одібрали під будівництво чергового житлового масиву-спальні, на чорноземах побудували залізобетонні велетні, куди переселили селян, одірвавши їх від звичного життя. Одержали тут квартири кияни й з інших районів міста, але роботою поблизу їх не забезпечили, зручним транспортом також. Та ще й до того одібрали назву, назвавши житловий масив «Троещинським». Після численних скарг в міськраді придумали гібрид «Троещина-Вигурівщина», пояснюють це тим, що згодом й жителів Троещини зженуть із своєї землі.

Між тим варто було б масиву повернути його історичну назву, бо ніколи ці два селища не зливалися в одне, про що свідчать всі документи і плани старих часів. А щодо розбудови масиву в бік Троещини, то чи не доцільно було б переглянути застарілі концепції будівництва гігантських масивів, а створювати селища-супутники, де були б садибні ділянки, малоповерхова забудова, словом, як це робиться в усьому світі. Але чи стане проектантам снаги переглянути свої застарілі позиції?

Лідія Пономаренко